

Sygn. akt: XU-579/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 12 lutego 2015r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **W. M.**

od orzeczenia W. Z. d. S. O. o. N. w województwie dolnośląskim

z dnia 10 lipca 2014r. znak: (...)

w sprawie **W. M.**

przeciwko W. Z. d. S. O. o. N. w województwie dolnośląskim

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca, W. M., wniósł odwołanie od orzeczenia W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W. z dnia 10 lipca 2014 r., znak (...), utrzymującej w mocy orzeczenie organu I instancji zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności i domagał się jej zmiany poprzez zaliczenie go do wyższego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania, wnioskodawca podniósł, iż jest osobą niepełnosprawną pracującą w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie, **organ – W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W.**, wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec tego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Stopień sprawności organizmu wnioskodawcy w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie daje podstaw do zaliczenia do stopnia niepełnosprawności.

W myśl definicji ustawowej dla ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym niezbędne jest stwierdzenie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu oraz 1) niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, albo 2) konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Biorąc pod uwagę dokumentację medyczną sprawy oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, wymogi ustawowe nie zostały spełnione (k. 5).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca ma 42 lata, wykształcenie zawodowe pracuje jako cieśla.

Orzeczeniem z dnia 23 maja 2014 r., P. Z. d. O. o. N. we W. odmówiono wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wskazując, iż orzeczeniem z dnia 22 października 2012 r. zaliczono wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności, symbol niepełnosprawności 05-R, orzeczenie wydaje się do 31.10.2014 r., ustalony stopień niepełnosprawności istnieje od nie da się ustalić, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 27.07.2012 r. Orzeczony stopień ma charakter okresowy i orzeczenie wydano do 31.10.2014 r. oraz brak jest w stanie zdrowia wnioskodawcy zmian pozwalających na orzeczenie nowego stopnia niepełnosprawności.

W dniu 30 maja 2014 r. wnioskodawca złożył odwołanie od orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania, W. Z. d. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W., orzeczeniem z dnia 10 lipca 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie organu I instancji.

Dowód: dokumentacja w aktach WZON -plik w aktach sprawy.

U wnioskodawcy rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii C5/C6 w 2013 r. Zespół bólów kręgosłupa, ZZA, P..

Na podstawie dokonanej analizy dokumentacji zawartej w aktach sprawy, biegli wydali opinię, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie uzasadnia stwierdzenia, że może on być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: opinia biegłych sądowych z dnia 08.12.2014 r. k. 9-10.

Wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego na rozprawie w dniu 12 lutego 2015 r. wskazując na niesłuszność opinii.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności z akt WZON i znajdującej się tam dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych sądowych, Sąd Rejonowy nie znalazł podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżonym orzeczeniem W. Z. d. S. O. o. N. w Województwie Dolnośląskim we W. z dnia 10 lipca 2014 r. (znak (...)), zostało utrzymane w mocy orzeczenie organu I instancji.

Zgodnie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2010 r., nr 214, poz. 1407 ze zm.), do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast w myśl z ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii rozpoznali u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii C5/C6, polinoneuropatie, ZZA.

W opinii biegłych sądowych wszystkich specjalności, brak jest podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jak wskazali biegli sądowi w uzasadnieniu swojej opinii schorzenie kręgosłupa w odcinku szyjnym leczone operacyjnie nie upośledza istotnie jego funkcji i nie powoduje znaczących powikłań neurologicznych. Ruchomość kręgosłupa jest zachowana, nieobecne są obiektywne objawy zespołu bólowego. Napięcie mięśni przykręgosłupowych jest prawidłowe, nieobecne są objawy rozciągowe i kompresyjne. Deficyt odruchów na kkdd jest zapewne objawem polineuropatii na tle toksycznym w przebiegu ZZA. Funkcja układu ruchu jest w całości zachowana. Stan taki nie jest przyczyną całkowitej niezdolności do pracy w warunkach normalnych oraz uzależniana od pomocy innych osób.

W ocenie biegłych orzeczenie lekkiego stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy odzwierciedla stan rzeczywisty i jest zgodne z obowiązującymi przepisami i tym są należy uznać za zasadne orzeczenie WZON z dnia 10 lipca 2014 r.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentacji leczniczej ubezpieczonego przedłożonej przez organ rentowy, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności.

Ponadto, Sąd uznał za wiarygodną opinię sporządzoną w toku niniejszego postępowania przez biegłych sądowych. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłych sądowych jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, iż jest on niepełnosprawny w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydana opinia przez biegłych sądowych zawiera pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu. Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzeczniczym. Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Wnioskodawca złożył zastrzeżenie do opinii biegłych sądowych stanowiących wyłącznie objaw niezadowolenia z niekorzystnej opinii przy czym nie wskazał jakichkolwiek argumentów lub dowodów na poparcie słuszności swoich twierdzeń.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.